

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/24/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122492302
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6122492302.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Ďuriana a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Ľubomíra Šablu, ako členov senátu, v spore žalobcov: 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v C. C., D. E. XXXX/XX, a 2/ maloletý A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v C. C., D. E. XXXX/XX, obidvaja zastúpení právnym zástupcom Lion Law Partners s.r.o., IČO: 36862461, so sídlom v Banskej Bystrici, Komenského č. 14A, v mene ktorého pred súdom koná JUDr. Peter Kočíčka, advokát a konateľ, proti žalovanému: UNION poisťovňa, a.s., IČO: 31322051, so sídlom v Bratislave, Karadžičova č. 10, o zaplatenie 200.000,- €, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 17C/89/2022-188 zo dňa 11.12.2024 (ECLI:SK:OSBB:2024:6122492302.3), ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 30.000,- € (prvý výrok) a vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 2/ sumu 40.000,- € (druhý výrok) p o t v r d z u j e.

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie medzi žalobcom 1/ a žalovaným (štvrtý výrok) m e n í tak, že žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi 1/ trovy konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov konania pred súdom prvej inštancie žalobcu 1/.

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie medzi žalobcom 2/ a žalovaným (piaty výrok) m e n í tak, že žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi 2/ trovy konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov konania pred súdom prvej inštancie žalobcu 2/.

Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi 1/ trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov odvolacieho konania žalobcu 1/.

Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi 2/ trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov odvolacieho konania žalobcu 2/.

odôvodnenie:

1. Stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 prvá veta prvá rubrika Civilného sporového poriadku; ďalej len „C.s.p.“).

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 30.000,- € z titulu nemajetkovej ujmy, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku (prvý výrok), žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 2/ sumu 40.000,- € z titulu nemajetkovej ujmy, do 15

dní od právoplatnosti rozsudku (druhý výrok), konanie v časti o zaplatenie sumy 130.000,- € zastavil (tretí výrok), žalobcovi 1/ priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi 1/ v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške trov konania (štvrtý výrok) a žalobcovi 2/ priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi 2/ v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške trov konania (piaty výrok).

1.2 Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, podľa ktorého:

(1) žalobcovia 1/ a 2/ prišli pri dopravnej nehode dňa 12.06.2021 o manželku, resp. matku, ktorá na mieste nehody podľahla zraneniam nezlučiteľným so životom; v čase nehody mala nedožitých 42 rokov; obaja žalobcovia boli priamymi účastníkmi dopravnej nehody, pri ktorej utrpeli zranenia rôzneho charakteru; škodovú udalosť v obci Harmanec spôsobil vodič vozidla, ktorý bol za prečin usmrtenia a ublíženia na zdraví odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 6T/12/2022-431 zo dňa 13.06.2022; spoluzavinenie žalobcov a poškodenej na dopravnej nehode bolo vylúčené; žalobcovia 1/ a 2/ boli s nárokom na náhradu škody odkázaní trestným súdom na civilné konanie; nárok na náhradu nemajetkovej ujmy si uplatňujú z povinného zmluvného poistenia škodcu, ktorého vozidlo bolo v čase nehody povinne zmluvne poistené u žalovaného v zmysle § 15 zákona č. 381/2001 Z. z.;

(2) žalobca 1/ ako manžel poškodenej mal v čase nehody 43 rokov, spolu žili 21 rokov, pričom boli aktívny pár, ktorí sa spoločne venovali športovému vyžitiu (bicykel, lyže, turistika), boli kultúrne a spoločensky aktívni, pravidelne sa stretávali s členmi najbližšej rodiny; žalobca 1/ a všetci predvolaní svedkovia ich manželstvo hodnotili ako šťastné a harmonické, priam ideálne fungujúce so vzájomnou podporou, či už v bežných veciach, ale aj pri športových aktivitách, ktorým sa žalobca 1/ venoval na amatérskej úrovni; v manželstve nemali väčšiu krízu ani problémy; smrťou manželky stratil oporu, zmysel života a výraznú zložku jeho života, uvažoval nad koncom života; ich spoločný život hodnotil od začiatku spolužitia ako veľmi aktívny, keď po pracovnom týždni trávil spoločný čas na chalupe v Moštenici alebo u jeho rodičov v Lučatíne; spoločne viedli aj pestrý spoločenský a kultúrny život, účasťou na zábavách a plesoch, spoločne s rodinnými príslušníkmi a blízkymi priateľmi; podľa výpovedí svedkov si žalobca 1/ spolu s manželkou život užívali; s manželkou ich zoznámila rodinná priateľka v r. 2000, kde od počiatku bývali v byte spolu s rodičmi manželky a v r. 2004 si zakúpili vlastný byt; v r. 2006 uzatvorili manželský zväzok a v r. 2011 sa im narodil syn žalobca 2/; plánovali stavbu rodinného domu v Lučatíne na pozemkoch, ktoré žalobcovi 1/ darovala jeho matka darovacou zmluvou zo dňa 25.02.2020; poškodenej v r. 2005 až 2010 popri zamestnaní vyštudovala vysokú školu na UMB BB odbor andragogika a žalobca 1/ vyštudoval vysokú školu v r. 2010 – 2015 na UMB BB, Fakulta telesnej výchovy a športu; poškodenej bola spoločne so žalobcom 1/ na vysokej pracovnej úrovni so spoločenským postavením; poškodenej pracovala pred úmrtím na Krajskej prokuratúre v Banskej Bystrici, pričom v práci bola mimoriadne obľúbená a priateľská, čo potvrdila jej kolegyňa a rodinná priateľka; žalobca 1/ od počiatku zamestnania v PZ SR pôsobil ako dopravný inžinier s oblasťou pôsobenia analýza dopravných nehôd; po dopravnej nehode zmenil pôsobisko na vlastnú žiadosť a momentálne pracuje vo sfére kontrolného systému PZ; po úmrtí manželky žalobca 1/ zažíva nevyčísľiteľnú stratu, svoj psychický stav po nehode riešil s psychológom v práci v rámci Policajného zboru; každú nedeľu navštevuje manželkin hrob; nepochopiteľnosť celej tragickej udalosti je u žalobcu 1/ umocnená tým, že nebohej manželke sa podarilo prekonať onkologické ochorenie prsníka, čo ešte viac umocnilo a posilnilo vzťahy v rodine a v konečnom dôsledku manželka zahynula pri tom, čo mali spoločne najradšej, bicyklovanie a tak radosť z prekonania choroby vystriedala bolesť nad stratou života;

(3) žalobca 2/ bol synom poškodenej a mal v čase dopravnej nehody 10 rokov, teda išlo o dieťa v mladšom školskom veku; žalobca 2/ utrpel pri škodovej udalosti zranenia rôzneho charakteru, ktoré si vyžadovali jeho niekoľko týždňov trvajúcu hospitalizáciu a následnú rehabilitáciu; po dopravnej nehode žalobca 2/ navštívil detského psychiatra, pričom mu bola diagnostikovaná akútna stresová reakcia; žalobca 2/ navštevuje súkromného psychológa a kvôli zhoršeniu prospechu v škole po dopravnej nehode, aj školského psychológa; žalobca 2/ je nesústredený, podráždený a precitlivý; podľa výpovedí žalobcu 1/ má žalobca 2/ problém s akceptovaním autorít, jeho správanie možno hodnotiť ako benevolentné a začal používať nadávky, čo môže byť spôsobené aj zraneniami, ktoré utrpel pri dopravnej nehode (žalobcovi 1/ to potvrdil lekár); podľa výpovedí svedkov a žalobcu 1/ je nepochybné, že žalobca 2/ zažil stratou matky ťažkú traumu, s ktorou sa bude len ťažko vyrovnávať po zbytok života; žalobca 1/ ako otec žalobcu 2/ uviedol, že ako dieťa vyrastal v ideálnej rodine; svedkyňa A. C. potvrdila,

že žalobcovi 2/ sa snaží nahradiť nebohú matku, do detskej duše nevidí, ale je zrejmé, že žalobcovi 2/ mama chýba, keď vyžaduje pohladenie, prítulenie; strata matky je v prípade žalobcu 2/ umocnená tým, že má celý život pred sebou a o druhého rodiča prišiel v čase, v ktorej sa formuje a vyvíja jeho osobnosť do budúcnosti; poškodená sa podľa všetkých vypočutých svedkov snažila byť vzornou matkou, keď sa spoločne so žalobcami venovali rôznym športovým aktivitám (lyžovanie, bicyklovanie, dovolenky pri mori), ešte počas materskej dovolenky, ktorú trávila spoločne so svedkyňou F. B., organizovala rôzne detské oslavy, vypekание perníkov, návštevy „krtkovej muziky“.

1.3 Podľa právneho posúdenia veci zo strany súdu prvej inštancie je žaloba žalobcu dôvodná; súd prvej inštancie v rámci právneho posúdenia veci v podstate argumentoval tým, že:

(1) bolo nesporné, že žalobcovia 1/ a 2/ disponujú aktívnou legitímáciou v spore a teda sú nositeľmi príslúchajúceho hmotného práva v zmysle § 11 Občianskeho zákonníka a § 13 Občianskeho zákonníka; bolo nepochybné, že poškodená bola manželkou žalobcu 1/ a matkou žalobcu 2/ a žili spolu v spoločnej domácnosti; všetci boli účastníci dopravnej nehody dňa 12.06.2021, pri ktorej poškodená prišla o život; rovnako žalovaný je pasívne legitimovaným subjektom, pretože v čase dopravnej nehody (12.06.2021) mal vinník dopravnej nehody svoje motorové vozidlo povinne zmluvne poistené u žalovaného, preto žalobcom príslúcha právo domáhať sa svojho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z poistenia zodpovednosti (§ 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 381/2001 Z. z.); žalovaný svoju pasívnu legitímáciu žiadnym spôsobom nenamietal, preto súd prvej inštancie iba okrajovo uviedol odkaz na rozsudok NS SR sp. zn. 6MCdo/1/2016 zo dňa 31.07.2017, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk NS SR a súdov SR ako judikát R 61/2018 v spojení s uznesením ÚS SR sp. zn. III. ÚS 666/2016 zo dňa 11.10.2016, v zmysle záverov ktorého, „škodou pre účely zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení, je aj nemajetková ujma spočívajúca v zásahu do osobnostných práv pozostalých obete dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla.“

(2) ďalším predpokladom na rozhodnutie o priznaní nemajetkovej ujmy v peniazoch, je vznik ujmy a posúdenie otázky, či v danom prípade nie je postačujúce morálna satisfakcia (§ 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka); po posúdení všetkých skutkových okolností daného prípadu, dospel súd prvej inštancie k záveru, že morálna satisfakcia nie je postačujúca; predpokladom pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je skutočnosť, že poskytnutie len morálnej satisfakcie, nie je dostatočné vzhľadom na závažnosť zásahu do osobnostných práv žalobcov 1/ a 2/; v danom prípade odstránenie následkov zásahov a obnovenie pôvodného stavu nie je možné vzhľadom na fatálnosť následkov, následky vyvolané smrťou blízkeho príbuzného, ktoré nie je možné žiadnym spôsobom zvrátiť, napraviť, či odstrániť; samotné vedenie trestného konania, uloženie trestu a vykonanie trestu odsúdeným je pre žalobcov 1/ a 2/ formou morálnej satisfakcie, avšak nepostačuje vzhľadom na závažnosť zásahu, t.j. náhla a neočakávaná strata manželky a matky, ktorá predstavuje objektívne nezmerateľnú citovú ujmu; na základe uvedeného, preto súd prvej inštancie považoval dožadovanie sa finančného zadostučinenia v podobe náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch zo strany žalobcov 1/ a 2/ za plne dôvodné a oprávnené; v tomto smere ani samotný žalovaný nárok žalobcov 1/ a 2/ nespochybňoval a jediným sporným momentom v konaní zostala medzi stranami sporu výška priznanej nemajetkovej ujmy;

(3) predmetom ochrany osobnosti podľa § 11 Občianskeho zákonníka sú najmä imateriálne hodnoty a stránky osobnosti človeka, pričom jednotlivé predmety ochrany osobnosti v občianskom práve predstavujú práva na ochranu života, zdravia, telesnej integrity, cti, ľudskej dôstojnosti, súkromia, mena a prejavov osobnej povahy; občianskoprávna ochrana osobnosti nadväzuje na ústavné princípy; Ústava SR v článku 14 a nasledujúce, zakotvuje základné ľudské práva a slobody; pokiaľ ide o právo na súkromie, toto zahŕňa širokú oblasť týkajúcu sa života v rodine, vzťahov k inej osobe, s ktorou je v úzkom citovom, priateľskom alebo obdobnom vzťahu; Ústava SR poskytuje ochranu tak právu na súkromný ako aj rodinný život; zákon neposkytuje ochranu proti akémukoľvek zásahu do osobnostných práv, ale len proti takému zásahu, ktorý je neoprávnený a ktorý je spôsobilý privodiť ujmu fyzickej osobe z hľadiska jej postavenia v spoločnosti (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/465/2014 zo dňa 30.07.2015); pod právom na rodinný život je potrebné chápať právo na udržiavanie a rozvíjanie vzájomných citových, morálnych a sociálnych väzieb medzi najbližšími osobami a konanie ktoré je spôsobilo násilné pretrhnutie týchto väzieb stratou člena rodiny, je konaním nesúcim znaky neoprávneného zásahu do chránených osobnostných práv pozostalých členov rodiny (rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 24.10.2013 vo veci C-22/2012);

(4) súd prvej inštancie sa stotožnil s názorom žalobcov, že žalovaným ponúkanú sumu nemajetkovej ujmy pre každého po 10.000,- €, nie je možné považovať za adekvátnu utrpenej strate; výška nemajetkovej ujmy v peniazoch je určovaná súdom voľnou úvahou, ktorý musí prihliadať na zákonné

kritéria závažnosti vznikutej ujmy a okolností, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv došlo; súdom určená výška musí zohľadňovať všetky individuálne okolnosti daného prípadu, musí byť v súlade s požiadavkou spravodlivosti, na strane poškodených nesmie spôsobovať bezdôvodné obohatenie a pre povinného nemá mať likvidačné následky; súd prvej inštancie podotkol, že priznaním náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch pre pozostalých príbuzných, nejde o snahu súdu o ohodnotenie, resp. vyčíslenie hodnoty života, ale práve naopak funkcia, ktorú v spoločnosti plní nemajetková ujma, slúži na zmiernenie psychických a fyzických utráp, žiaľu, smútku a bolesti pri narušení rodinných vzťahov;

(5) okolnosti, ktoré je potrebné preskúmať na strane poškodeného, môžu byť podľa rozvíjajúcej sa doktríny najmä: a) intenzita vzťahu žalobcu so zomrelým, b) vek zomrelého a pozostalých, c) otázka hmotnej závislosti pozostalého na zomrelej osobe, d) prípadne poskytnutie inej satisfakcie; pre výšku náhrady je kvalita vzájomného vzťahu žalobcu so zomrelým kľúčová; psychická bolesť zo straty veľmi blízkeho človeka je často vnímaná ako neznesiteľná, fyzická, obmedzujúca ostatné aktivity pozostalého, mnohokrát prerastajúca až do duševného ochorenia; pri zohľadnení veku pozostalého sa odlišuje, nakoľko je prežívaná strata novorodenca jeho rodičmi, strata rodiča jeho deťmi, alebo strata osoby dôchodkového veku jeho vnúčatami; dôležitú úlohu hrá aj pocit zodpovednosti rodiča za svoje deti; strata osoby, na ktorej je pozostalý príbuzný existenčne závislý, sa negatívne prejaví aj vo sfére osobnostného prežívania; iná forma satisfakcie ako peňažná (napr. ospravedlnenie zodpovednej osoby) síce nemôže byť sama o sebe dostatočná, jej poskytnutie a následné posúdenie významu však môže prehovoriť do zníženia peňažného zadosťučinenia (z nálezu ÚS SR ČR sp. zn. I.ÚS 2844/2014 zo dňa 22.12.2015);

(6) úmrtím manželky žalobcu 1/, s ktorou zdieľal spoločný život 21 rokov nedošlo k narušeniu, ale k nezvratnému násilnému skončeniu manželského a partnerského života; žalobca 1/ pri dopravnej nehode, ktorej bol priamym účastníkom, stratil životnú partnerku a matku ich jediného spoločného dieťaťa vo veku, kedy si pri pomerne samostatnom dieťati život užívali, či už po stránke, spoločenskej, kultúrnej alebo športovej; žalobca 1/ prišiel o partnerku v čase, keď dochádzalo k realizácii a napĺňaniu manželského a rodinného života, k budovaniu a rozvoju citových väzieb, rodiny, zázemia pre jej fungovanie, k narodeniu a výchove maloletého syna; z výpovedí samotného žalobcu 1/, ale aj svedkov, mal súd prvej inštancie skutočne za preukázané, že sa jednalo o mimoriadne aktívny manželský pár, ktorý k takému prístupu k životu viedol aj spoločné dieťa - žalobcu 2/; manželstvo žalobcu 1/ predvolaní svedkovia, či už priamo z rodinného prostredia (brat žalobcu 1/, sestra nebohej), alebo z okolia kamarátov (rodinné kamarátky) hodnotili ako harmonické, so vzájomnými hlbokými citovými väzbami a porozumením, také, ktoré im mohol „každý závidieť“; plánovanie ďalšej spoločnej budúcnosti bolo súdu preukázané darovacou zmluvou na pozemky, za účelom stavby spoločného rodinného domu, čo preukázala svojou výpoveďou aj svedkyňa F. B.; navyše bolestivá strata manželky bola u žalobcu 1/ umocnená tým, že v roku 2016 úspešne prekonala onkologické ochorenie a tak radosť z prekonania choroby bohužiaľ zmarila nezmyselná smrť; je nepochybné, že žalobca v produktívnom veku 42 rokov stratil nielen životnú partnerku, ale aj matku spoločného syna, a preto je ochudobnený o ďalšiu možnosť zdieľania partnerského, manželského i spoločného rodičovstva; na výchovu v tom čase 10 ročného syna zostal sám, a preto musel zosť tak rolu otca ako i rolu matky a pri uvedenej mimoriadne významnej strate musel byť oporou aj pre maloleté dieťa, a to ako psychickou, emocionálnou, tak i oporou v oblasti materiálneho zabezpečenia, keď na neho jediného bolo výživou odkázané dieťa vo veku 10 rokov, ktoré malo pred sebou v danom čase perspektívu celého ďalšieho vzdelávania; celkový zásah v súkromnom živote žalobcu 1/ sa odrazil aj v jeho pracovnom živote, keď po nehode, bol na vlastnú žiadosť preradený na iný odbor v policajnom zbore, nakoľko vzhľadom k tomu, že bol priamym účastníkom nehody a pracovne zaradený na analýze dopravných nehôd, nebolo ďalej v jeho silách pôsobiť ako dopravný inžinier na úseku dopravných nehôd; žalobca 1/ sa pod následkom tragických udalostí, ktoré nastali pritom, čo mali s manželkou najradšej (bicyklovanie) prestal tejto aktivite venovať; stratou manželky utrpel žalobca 1/ mimoriadne významný, veľmi hlboký a nereparovateľný zásah vo svojom súkromnom, spoločenskom a pracovnom živote; v jeho živote táto udalosť spôsobila zmenu v rodinných rolách, kedy musel na seba prebrať starostlivosť o celú domácnosť a syna, začal sa spoločensky izolovať, prestal sa venovať športovým aktivitám a musí sa postupne psychicky vyrovnávať s ťaživou životnou situáciou, ktorú zo svojho života nevytláča;

(7) poukazujúc na všetky vyššie popísané následky, ktoré sa dotkli žalobcu 1/ tak po stránke, súkromného, rodinného a pracovného života, dospel súd prvej inštancie k názoru, že žalobcom 1/ požadovaná výška nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 30.000,- € je plne dôvodná; v tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal aj na primeranosť priznanej nemajetkovej ujmy v peniazoch vzhľadom k rozhodovacej praxi odvolacieho súdu, keď Krajský súd v Banskej Bystrici v spore sp. zn. 12Co/465/2014 zo dňa 30.07.2015 priznal pozostalej manželke 33.500,- €; sp. zn. 11Co/139/2019 zo dňa 27.02.2020 pre

pozostalú manželku suma 35.000,- € a sp. zn. 11Co/13/2022 zo dňa 20.10.2022 pre pozostalú manželku suma 20.000,- €; z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/60/2016 vyplýva, že manželovi alebo jej bolo priznaných z požadovaných 90.000,- € suma 45.000,- €;

(8) žalobca 2/ prišiel o mamu vo veku 10 rokov, teda v čase kedy je prítomnosť aj ženského vzoru v živote dieťaťa mimoriadne významná; bol vo veku, kedy si už uvedomoval, aká je mama v jeho živote nenahraditeľná a nesporne celej situácii chápal; žalobca 2/ v tom čase už veľmi citlivo vnímal uvedený nenapraviteľný zásah tým, že v danom období prežíval a nepochybne si uvedomoval fungujúcu rodinu a v širšom chápaní si uvedomoval prítomnosť a nenahraditeľnosť matky vo svojom živote; denne s ňou prežíval svoj život, či už po stránke školských úspechov a povinností, ale aj pri formovaní jeho osobnosti; zároveň bol vo veku, kedy mal s mamou vybudovaný silný citový vzťah; matka nie je rodičom, ale často aj emocionálnou oporou, zdrojom lásky, opory, stability a bezpečia; žalobca 2/ tak bol zbavený nenahraditeľného vzťahu, ktorý zohrával kľúčovú úlohu v jeho emocionálnom vývine, každodennom živote a budúcnosti; tento vzťah bol pre syna jedinečný a založený na dôvere, blízkosti a podpore, ktorú matka poskytovala vo všetkých oblastiach života, či už išlo o starostlivosť, vedenie alebo neustálu prítomnosť v dôležitých životných momentoch; z vykonaného dokazovania, najmä z výpovedí žalobcu 1/, svedkov a predložených fotografií (č.l. 49-62 spisu) mal súd prvej inštancie za preukázané, že poškodená sa snažila viesť k aktívnemu životu, aj ich maloletého syna; je nesporné, že od útleho veku sa spoločne venovali rôznym aktivitám - krtkova muzika, detské oslavy, vypekanie perníkov, turistika, lyžovanie, bežky, bicykel a spoločné dovolenky pri mori; súd prvej inštancie sa stotožnil aj s tvrdením žalobcu 1/, že aj napriek tomu, že sa snaží žalobcovi 2/ vynahrádzať stratu matky, vždy bude v pozícii jeho otca a tak sa k nemu aj žalobca 2/ správa; skutočnosť, že žalobcovi 2/ mama chýba potvrdila aj svedkyňa A. C., ktorá bola sestrou alebo jej a je krstnou mamou žalobcu 2/; svedkyňa uviedla, že žalobca 2/ má doteraz telefón alebo jej a pokiaľ je u nej s jej deťmi, potrebuje prejavy citov; bez potreby osobitného dokazovania, je súd prvej inštancie presvedčený, že žalobca 2/ náhlou a nevysvetliteľnou stratou matky utrpel vážnu ujmu, ktorá sa prejavila jednak na jeho psychickom stave, keď doteraz potrebuje odbornú psychologickú pomoc; psychická ujma sa u žalobcu 2/ prejavila pretrvávajúcim smútkom, zúfalstvom a beznádejou; strata matky mala negatívny vplyv na školské výsledky žalobcu 2/; pred tragédiou žalobca 2/ dosahoval dobré výsledky v škole, čo potvrdil žalobca 1/, čo svedčalo o jeho sústredení, motivácii a schopnosti zvládať školské povinnosti; po strate matky žalobca 2/ začal vykazovať problémy so sústredením a nedokázal sa koncentrovať na vyučovanie; je zrejmé, že smútok a strata matky pravdepodobne negatívne ovplyvnili aj schopnosť žalobcu 2/ zvládať bežné školské aktivity; od tragickej udalosti sa pomaly so žalobcom 1/ vracajú k športovým aktivitám, ktoré vynechávali kvôli doliečeniu sa žalobcu 2/ z následkov dopravnej nehody;

(9) prihliadajúc na všetky okolnosti, ktoré spôsobili v živote žalobcu 2/ ujmu dospel súd prvej inštancie k záveru, že suma 40.000,- € je primeraná, pretože žalobca 2/ bude znášať následky tragickej udalosti po celý zvyšok života, bude vyrastať, dospievať bez prítomnosti najdôležitejšej osoby v jeho živote a žalobca bude žiť s pocitmi ochudobnenia v citových a rodinných sférach jeho života, či už počas bežných dní alebo počas významných okamihov v jeho živote, kedy sú momenty rodinného zdieľania a strádanie prítomnosti precitované obzvlášť intenzívne; nemajetková ujma, ktorú utrpel syn nepredstavuje len minulosť, ale aj budúcnosť, ktorá bude navždy poznačená chýbajúcim vzťahom, prítomnosťou a láskou matky; súd zohľadnil pri určení výšky nemajetkovej ujmy tú skutočnosť, že maloletý stratil mamu v čase, kedy má celý život pred sebou; strata matky ako druhej živiteľky rodiny sa nepochybne negatívne prejavila aj na materiálnom zabezpečení žalobcu 2/, t.j. došlo k zníženiu štandardu rodiny s priamym dopadom na maloleté dieťa v nej vyrastajúce; neprítomnosť matky viedla k zníženiu rodinného príjmu a schopnosti zabezpečiť rovnakú kvalitu života, na aké bolo dieťa zvyknuté; súd preto pri rozhodovaní zohľadnil aj materiálny aspekt straty jedného z rodičov a pre dieťa, ktoré je doposiaľ odkázané výživou už iba na jedného z rodičov, priznal sumu nemajetkovej ujmy vyššiu ako pre pozostaleho manžela - žalobcu 1/; súd zhodne ako pri žalobcovi 1/, aj v prípade žalobcu 2/ poukázal na porovnateľnú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu - Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorý v rozhodnutiach sp. zn. 14Co/25/2023 zo dňa 17.10.2023 priznal maloletému po nebohom sumu 50.000 € a sp. zn. 12Co/465/2014 zo dňa 30.07.2015 priznaná nemajetková ujma pre maloletého v sume 33.500,- €;

(10) procesnú obranu žalovaného založenú na tom, že intenzita vzťahov aj v širšej rodine, sa po strate poškodenej nezmenila a preto nie je daný následok, súd prvej inštancie nemohol prihliadať; stav, že rodinu táto tragická udalosť ešte viac zomkla a sú žalobcom 1/ a 2/ nápomocní, nemôže byť v žiadnom prípade na ujmu žalobcom pri rozhodovaní o výške priznanej nemajetkovej ujmy; zásah do života celej rodiny je nepochybne významný a jeho intenzita mimoriadne významná;

(11) na základe všetkých vyššie uvedených skutkových okolností prípadu dospel súd prvej inštancie k názoru, že u žalobcov 1/ a 2/ išlo o mimoriadne významný, veľmi hlboký a nereparovateľný zásah

do práva na súkromie, nevynímajúc právo na rodinný život; po zhodnotení všetkých špecifických okolností daného sporu, považoval súd prvej inštancie výšku priznanej nemajetkovej ujmy za primeranú, adekvátnu spôsobeným následkom a predstavuje primerané zadostučinenie za spôsobený nenapraviteľný následok;

(12) v prípade lehoty na plnenie súd prvej inštancie vyhovel žalobnému návrhu žalobcov 1/ a 2/ (§ 232 ods. 3 CSP) a pri žalovanom nároku určil lehotu na plnenie 15 dní.

1.4 Súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenia § 11, § 13 ods. 1, 2 a 3, § 16, § 420 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 4 ods. 1, § 4 ods. 2 písm. a), § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov; o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a plne úspešným žalobcom priznal plnú náhradu trov konania (100 %) z prisúdenej sumy.

2. Podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní (§ 393 ods. 2 prvá veta druhá rubrika C.s.p.).

2.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný včas odvolanie zo dňa 18.12.2024 (č.l. 208-209 spisu); rozsudok súdu prvej inštancie napadol v celom rozsahu okrem výroku o čiastočnom zastavení konania (tretí výrok); vyjadril názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.); v odvolaní konkrétne argumentoval, že:

(1) v spore nenamietal dôvodnosť uplatneného nároku žalobcov, sporná bola len výška nemajetkovej ujmy; súd prvej inštancie považoval žalovaným ponúkanú sumu 10.000,- € pre žalobcu 1/ a 15.000,- € pre žalobcu 2/ za neadekvátnu; žalovaný poukázal na to, že súd prvej inštancie nesprávne uviedol u obidvoch žalobcov ponúkanú sumu 10.000,- €, pričom v prípade žalobcu 2/ túto sumu žalovaný zvýšil na pojednávaní dňa 12.08.2024 na sumu 15.000,- €, keď v tejto časti možno konštatovať, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam;

(2) dôvodom podania odvolania je výška nemajetkovej ujmy, ktorá bola žalobcom priznaná (pre žalobcu 1/ v sume 30.000,- € a pre žalobcu 2/ v sume 40.000,- €), ktorú žalovaný považuje za neprimerane vysokú, súčasne priznaná výška náhrady trov konania pre oboch žalobcov je v priamom rozpore so zákonnou úpravou;

(3) v kontexte priznanej výšky nemajetkovej ujmy považoval žalovaný rozhodnutie za nesprávne a jeho odôvodnenie za nedostatočné a arbitrárne; platná právna úprava neustanovuje výšku nemajetkovej ujmy, túto určuje len súd, avšak z hľadiska právnej istoty súdne rozhodnutia nemôžu byť „prekvapivé“ a priznávaná výška má byť pre povinnú stranu predvídateľná; výška priznanej nemajetkovej ujmy musí byť primeraná, pričom rozhodujúca je závažnosť ujmy a okolností, za ktorých k neoprávnenému zásahu došlo; výška nemajetkovej ujmy by mala vychádzať z detailného dokazovania vzťahov medzi príbuznými a zomrelými, pričom by sa mala skúmať najmä intenzita ich vzťahu, vek zomrelých a pozostalých, existenčná závislosť na zomrelých, okolnosti, za akých došlo k vzniku ujmy a podobne; zároveň je potrebné uviesť, že bez akýchkoľvek pochybností smrť blízkej osoby je pre pozostalých traumatizujúca udalosť; každý človek je jedinečná bytosť; hodnota ľudského života je nevyčísľiteľná v peniazoch; napriek tomu však súd musí pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy prihliadnuť na zásadu proporcionality a priznaná suma musí byť vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu primeraná; podľa názoru žalovaného je priznaná suma vzhľadom na okolnosti daného prípadu a rozhodnutia súdov SR v obdobných veciach neadekvátna;

(4) v bode 35. a 38. rozhodnutia súd prvej inštancie poukazuje na (podľa jeho názoru) porovnateľnú rozhodovaniu prax odvolacieho súdu - Krajského súdu Banská Bystrica; je potrebné uviesť, že nie všetky rozhodnutia možno porovnať a aplikovať v predmetnom spore; napríklad v prípade rozhodnutia Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 11Co/139/2019, išlo o manžela a dve dospelé deti, ktorí pri dopravnej nehode prišli o svoju manželku / matku, ďalej sp. zn. 11Co/13/2022, kde žalobcami boli matka, súrodenci a synovec zomrelého, u ktorých sa v dôsledku smrti svojho blízkeho prejavili vážne psychické problémy, a ďalej rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/60/2016, kde žalobcom bol manžel a otec zomrelých, ktorý pri dopravnej nehode prišiel o svoju manželku a 2 deti; podľa názoru žalovaného súd pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy vychádzal z prípadov, ktoré nie sú pre dané okolnosti porovnateľné a nemožno ich preto ani použiť;

(5) žalovaný v priebehu celého konania poukazoval na rôzne rozhodnutia súdov SR, podľa ktorých hodnotil uplatnenú výšku nemajetkovej ujmy žalobcov, okrem prehľadu G. H. I. žalovaný poukázal aj na iné rozhodnutia, ktoré sú s daným sporom porovnateľné a na ktoré mal súd pri rozhodovaní o samotnej výške nemajetkovej ujmy prihliadnuť; žalovaný opätovne dáva do pozornosti napr. rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26.07.2023, sp. zn. 7Co/86/2022, kde súd manželovi a maloletému synovi alebojej priznal každému po 15.000,- €, a tiež rozhodnutie Krajského súdu v Nitre zo dňa 08.07.2020, sp. zn. 25Co/170/2019, kde súd za dôvodnú považoval pre manželku nebohého sumu 15.000,- € (ktorú však znížil z dôvodu spoluviny) a pre maloletú dcéru sumu 20.000,- € (ktorú rovnako znížil); žalovaným uvádzané rozhodnutia sú s predmetným sporom podstatne porovnateľnejšie ako tie, na ktoré súd prvej inštancie poukázal vo svojom rozhodnutí; súd prvej inštancie sa so žalovaným uvádzanými rozhodnutiami vôbec nezaoberal a tieto priam odignoroval;

(6) pokiaľ ide o hodnotenie okolností daného prípadu, súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia síce poukazuje na následky zásahu do osobnostných práv žalobcov, či už po stránke súkromnej, rodinnej alebo pracovnej, avšak opomenul vziať do úvahy aj iné podstatné okolnosti, akými sú v danom prípade nepochybne aj nedbanlivostné konanie vodiča, ktorý dopravnú nehodu zapríčinil z dôvodu mikrosnánku (tzn. nejde o prípad, kedy by bolo namieste priznať vyššiu sumu, napr. z dôvodu vedenia vozidla pod vplyvom alkoholu a podobne), nepreukázanie žiadnych vážnejších následkov akými sú v mnohých prípadoch napr. zdravotné, či psychické problémy a podobne (dokonca v predmetnom prípade žiadny z vypočúvaných svedkov nepotvrdil, že by mal žalobca 2/ psychické problémy a že by trpel posttraumatickou stresovou poruchou tak, ako to tvrdil žalobca 1/); podľa názoru žalovaného je v danom prípade priznaná suma príliš vysoká a nezodpovedá okolnostiam daného prípadu a ani závažnosti vzniknutej ujmy žalobcov;

(7) súd prvej inštancie priznal obom žalobcom voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy; podľa uvedeného by základom pre výpočet trov konania bola suma 30.000,- € a 40.000,- €, čo žalovaný nepovažuje za správne a takto priznaný nárok namieta; základom pre výpočet trov konania je vo veciach ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka, pokiaľ sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, v zmysle § 10 ods. 8 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb suma 5.000,- €; priznanie trov konania v rozsahu 100 % z prisúdených 30.000,- € a 40.000,- € je v priamom rozpore s uvádzaným ustanovením; zároveň je potrebné zdôrazniť, že podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd rozhoduje v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, len o nároku na náhradu trov konania a podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o samotnej výške náhrady trov konania rozhoduje súd samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník; súd vo výrokoch o trovách konania nerozhodol len o samotnom nároku, ale čiastočne už prezumoval aj priznanú výšku, keď uviedol, že táto má vychádzať z „prisúdenej sumy“, čím narušil zákonom dané dvojfázové rozhodovanie o trovách konania; správne mal súd prvej inštancie výrok o trovách konania formulovať tak, že žalobcovi 1/ a žalobcovi 2/ prizná voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %; aj v tomto smere tak žalovaný považoval rozhodnutie za nesprávne;

(8) na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobcovi 1/ prizná sumu 10.000,- €, žalobcovi 2/ prizná sumu 15.000,- € a žalobcom 1/ a 2/ prizná náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2.2 Žalobcovia 1/ a 2/ vo vyjadrení zo dňa 15.01.2025 (č.l. 219-220 spisu) prostredníctvom svojho právneho zástupcu k odvolaniu žalovaného v podrobnostiach uviedli, že:

(1) žalobcovia považujú odôvodnenie napadnutého rozsudku v celom rozsahu za vecne správne, zodpovedajúce zistenému skutkovému stavu a adekvátne odôvodnené aj z hľadiska použitej právnej argumentácie a z hľadiska zákonných požiadaviek kladených na odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 C.s.p.; odôvodnenie napadnutého rozsudku má čo do kvality vyžadovanej zákonom a ustálenou praxou taký rozsah, aby mohlo byť dostatočne presvedčivé a preskúmateľnou zárukou kontroly jeho správnosti odvolacím súdom;

(2) súd prvej inštancie v súlade so zisteným skutkovým stavom v postačujúcom rozsahu pre účely naplnenia základného práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 Dohovoru) ako i základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR) dostatočne podrobne v bodoch 30 až 40 odôvodnenia rozviedol postačujúco zrozumiteľne a preskúmateľne vlastné úvahy, na základe ktorých vec správne posúdil tak z hľadiska skutkových zistení, ako aj z hľadiska právneho posúdenia; kvalita odôvodnenia napadnutého rozhodnutia v porovnaní s argumentáciou odvolateľa nemôže mať za následok úspech odvolacích námietok;

(3) žalovaný vo svojom odvolaní neuvádza žiadne nové hodnotiace úsudky a nepoukazuje na takú právnu argumentáciu, ktorá by mala za následok zmenu inak zrozumiteľnej a presvedčivej právnej argumentácie použitej v odôvodnení napadnutého rozsudku ohľadom základu i výšky priznaných nárokov vyjadrujúci nemajetkovú ujmu nemôžu obstať, pretože interpretačná snaha žalovaného pri formulovaní dôvodov odvolania, v ktorom poukazuje na neúmerne vysoké sumy nezodpovedajúce výške v obdobných veciach, resp. namieta nepredvídateľnosť a prekvapivosť odôvodnenia napadnutého rozsudku, je podľa názoru žalobcov nedôvodná, účelová a márna;

(4) odvolacie námietky žalovaného sa obmedzili na zopakovanie známej argumentácie z konania pred súdom prvej inštancie; žalobcovia sú toho názoru, že obsahom odvolania sa žalobcovi nepodarilo relevantne a v zákonom požadovanej intenzite naplniť ani jeden z dvoch parciálnych odvolacích dôvodov (nesprávne skutkové zistenia a nesprávne posúdenie veci) ako ich žalovaný vymedzil v odvolaní; v podanom odvolaní je nedostatočne a niekde úplne chýba konkrétna vecná argumentácia vo vzťahu k vymedzeným odvolacím dôvodom, na ktoré žalobca poukázal a vytýkal ich ako chyby rozsudku súdu prvej inštancie; v dôsledku uvedenej nedôslednosti nie je možné jednotlivým odvolacím námietkam a odvolaniu ako celku priznať úspech;

(5) napadnutý rozsudok a procesný postup súdu prvej inštancie rešpektuje všetky podstatné procesné zásady konania a to aj s charakteristikou ústavnoprávnych zásad; žalobcovia majú na mysli predovšetkým prejednanú zásadu, v rámci nej zásadu kontradiktórnosti, zásadu koncentrácie konania a právo strany sporu na prístup k spravodlivému súdnemu konaniu v rámci súdnej ochrany a napokon tiež k včasnemu a rýchlemu rozhodnutiu vo veci; súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a na jeho základe použil zodpovedajúcu právnu kvalifikáciu; na špecifické skutkové okolnosti prípadu súd poskytol špecifickú a vyčerpávajúcu postačujúcu odpoveď; žalovaný v odvolaní nevhodne argumentuje prevažne vlastnou optikou, ktorá nerešpektuje zistený skutkový stav a rozhodovaciu činnosť súdov vo veciach nemajetkovej ujmy;

(6) žalobcovia ďalej uviedli, že „k právnej otázke určenia pravidelnej výšky náhrady nemajetkovej ujmy dovolací súd uvádza, že otázka výšky náhrady nemajetkovej ujmy je vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach; každé jedno rozhodnutie o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy je založené na riešení čisto individuálnych otázok, ktoré nemôže byť považované za pravidlo pre iné prípady; pokiaľ účelom § 421 ods. 1 písm. b) CSP je to, aby sa vyriešením niektorej, doposiaľ ešte dovolacím súdom nevyriešenej právnej otázky vytvorila a ustálila rozhodovacia prax dovolacieho súdu, je namieste konštatovanie, že vyriešením takto individuálnej otázky ako je určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy, sa ani nemôže vytvoriť ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu; pri posúdení a hodnotení zákonom ustanovených východísk na určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy postupujú súdy vždy rozdielne v každom konkrétnom prípade a nezotrvávajú na určitých striktných hraniciach; v takto individualizovanom rámci určovania konkrétnej výšky náhrady nemajetkovej ujmy zovšeobecnenie ani neprichádza do úvahy, keďže rozsah vzniknutej nemajetkovej ujmy nemožno exaktne kvalifikovať a vyčíslieť“ (NS SR sp. zn. 7Cdo/131/2020);

(7) vo svetle uvedeného nie je možné v prípade stanovenia výšky nemajetkovej ujmy uvažovať o predvídateľnosti, v tej súvislosti ani o prekvapivosti napadnutého rozhodnutia, pretože súd stanovuje výšku nemajetkovej ujmy vždy len v závislosti od individuálne špecifických skutkových okolností toho ktorého prípadu; na podklade uvedenej všeobecne vo veciach nemajetkovej ujmy platnej premisy nie je možné vytvoriť ani ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, toľž nie je možné opodstatnene argumentovať porovnatelnosťou žalovaným v odvolaní uvedených rozhodnutí dovolacieho, či dovolacieho súdu; nesprávna a zjavne nepoužiteľná je potom kauzálne i námietka žalovaného, že ním v odvolaní uvádzané rozhodnutia sú podstatne porovnateľnejšie ako tie, na ktoré v napadnutom rozhodnutí správne poukazoval súd prvej inštancie (KS Banská Bystrica sp. zn. 12Co/465/2014 a sp. zn. 14Co/25/2023);

(8) súd prvej inštancie vo vzťahu k žalobcovi 1/ a vo vzťahu k žalobcovi 2/ vecne správne posúdil a vyhodnotil zistený skutkový stav vo vzťahu ku každému zo žalobcov osobitne prihliadol na mimoriadne individuálne okolnosti (podrobne špecifikované v odôvodnení napadnutého rozsudku) a tieto primerane a v súlade so zmyslom a účelom nemajetkovej ujmy premietol i do správnej výšky vo finančnom vyjadrení;

(9) nezodpovedá objektívnemu hodnoteniu zisteného skutkového stavu odvolacia námietka žalovaného o nepreukázaní žiadnych vážnejších následkov v živote oboch žalobcov, porovnávajúc stav pred nehodou a po nej; zdravotné problémy (vrátane posttraumatickej poruchy u žalobcu 2/) boli postačujúco preukázané výsluchom žalobcu 1/ a tiež svedkyne C. (sestry nebohej matky a manželky žalobcov);

(10) na základe uvedeného navrhol potvrdenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

2.3 Žalobcovia ani žalovaný sa viac v odvolacom konaní nevyjadrili.

3. Dôkazy vykonané v odvolacom konaní a ich vyhodnotenie (§ 393 ods. 2 prvá veta tretia rubrika C.s.p.).

3.1 V prejednávanej spore nevykonali odvolací súd v odvolacom konaní žiadne dôkazy a pri rozhodovaní bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

4. Zistený skutkový stav a právne posúdenie veci s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax (§ 393 ods. 2 prvá veta štvrtá rubrika C.s.p.).

4.1 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalovaného podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p. a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

4.2 Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

4.3 Podľa § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

4.4 Odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

4.5 Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalovaného ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a udáva, že sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie vo vzťahu k vyhovaniu žalobe žalobcov, v tomto smere si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v zmysle § 387 ods. 2 C.s.p. na tieto v plnom rozsahu poukazuje; na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a reagujúc na odvolacie dôvody odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospeje k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil; z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 379 C.s.p.; § 380 C.s.p.), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

4.6 Odvolací súd sa po preskúmaní veci stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v prejednávanej spore boli splnené zákonné podmienky na vyhovenie žalobe žalobcov; pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní bol postačujúci skutkový stav veci, ako ho zistil súd prvej inštancie, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal aj odvolací súd (§ 383 C.s.p.); pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní tak nebolo v tomto rozsahu potrebné opakovať ani dopĺňať dokazovanie (§ 384 C.s.p.).

4.7 Pokiaľ ide o konkrétnu ťažiskovú odvolaciu argumentáciu žalovaného (§ 387 ods. 3 C.s.p.) odvolací súd v podrobnostiach udáva, že:

(1) sa v plnom rozsahu stotožnil s podrobným a inštruktívnym odôvodnením priznanej výšky nemajetkovej ujmy u každého zo žalobcov zo strany súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku, na ktorého odôvodnenie odvolací súd plne poukazuje; žalovaný v odvolacom konaní nesúhlasil s výškou prisúdennej nemajetkovej ujmy žalobcovi 1/ (30.000,- €) a maloletému žalobcovi 2/ (40.000,- €); odvolací súd dospeje k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je v tomto smere správny; z hľadiska prejednávanej spory možno dospieť k záveru, že súd prvej inštancie nevybočil z intervalu priznávaných súm nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch, z ktorých vychádzal pri rozhodovaní, preto v tomto smere súdu prvej inštancie nemožno formálne nič vyčítať; aj podľa odvolacieho súdu na základe právnu úpravou a súdnou praxou formulovaných kritérií (na ktoré poukázal súd prvej inštancie a ktoré žalovaný v podanom odvolaní nenamietal) do úvahy pripadajúca náhrada nemajetkovej ujmy žalobcu 1/ predstavuje sumu 30.000,- € a žalobcu 2/ suma 40.000,- €; súd prvej inštancie pri stanovení sumy nemajetkovej ujmy správne nevychádzal len zo samotného porovnania prisúdennej nemajetkovej ujmy v iných súdnych konaniach (skutkovo a právne podobných veciach), pretože výlučne takýto prístup by

nemohol vystihnúť individuálnu osobnosť každého zo žalobcov (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/18/2016 zo dňa 22.06.2016), ale pri rozhodovaní správne zohľadnil výsledky vykonaného dokazovania z pohľadu viacerých kritérií formulovaných zákonom a súdnou praxou (bod 33 odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie); podľa odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie so stanovením kritérií pre určenie výšky nemajetkovej ujmy v prejednávacom spore riadne vysporiadal v súlade so zákonom a súdnou praxou;

(2) aj odvolací súd akcentuje nevyhnutnosť zohľadnenia osobitosti každého posudzovaného prípadu pred len mechanickým porovnávaním s inými prípadmi v súdnej praxi, keď prisúdená nemajetková ujma nemá len zásadne vybočovať z rámci priznávaných súm v iných obdobných prípadoch; zistené konkrétne skutkové zistenia súdu prvej inštancie ohľadne nadštandardne harmonických vzťahov v rodine žalobcov pred tragickou udalosťou s prihliadnutím na vek poškodenej a žalobcov v čase tragickej udalosti a nenapraviteľné následky v ich živote aj podľa odvolacieho súdu plne odôvodňujú prisúdené sumy nemajetkovej ujmy v prospech žalobcov; pokiaľ žalovaný v odvolaní poukazoval na skutočnosť, že škodová udalosť bola zo strany vinníka nehody spôsobená len nedbanlivostným konaním, toto podľa odvolacieho súdu nemôže mať za následok priznanie nemajetkovej ujmy v zníženej sume, pretože to nič nemení na následku; súčasne aj podľa odvolacieho súdu boli preukázané následky zásahu do súkromia žalobcov aj v ich psychickej sfére, konkrétne na strane žalobcu 2/ výpoveďou žalobcu 1/ (spôsobilý dôkaz) ako aj na strane žalobcu 1/ nesporným skutkovým tvrdením o zmene pôsobiska v zamestnaní v dôsledku tragickej udalosti ako aj nutnosti vzdania sa obľúbenej športovej činnosti (bicyklovanie) z psychických dôvodov;

(3) na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokov o priznaní nemajetkovej ujmy žalobcom 1/ a 2/ ako vecne správny potvrdil.

5. Podstatné vyjadrenia strán prednesené v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 prvá veta C.s.p.).

5.1 V prejednávacom spore odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie ani v obsahu spisu neidentifikoval žiadne podstatné vyjadrenia strán, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal.

6. Podstatné tvrdenia strán uvedené v odvolaní (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

6.1 Žalovaný podané odvolanie ťažiskovo odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Skutkové zistenia súdu prvej inštancie ako aj právne posúdenie veci ohľadne dôvodnosti žaloby považuje odvolací súd za vecne správne (body 4.5 až 4.7 odôvodnenia). Odvolací súd dospel k záveru o dôvodnosti podaného odvolania len vo vzťahu k výrokom o trovách konania.

7. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 30.000,- € (prvý výrok) a vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 2/ sumu 40.000,- € (druhý výrok) ako vecne správne potvrdil.

8.1 Odvolací súd na základe podaného odvolania žalovaného a súčasne ako závislý výrok (§ 379 písm. a/ C.s.p.) preskúmal aj výroky napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania (štvrtý a piaty výrok) a dospel k záveru o nevyhnutnosti jeho zmeny podľa § 388 C.s.p., podľa ktorého odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie; súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. podľa výsledku konania správne priznal nárok na náhradu trov konania úspešným žalobcom 1/ a 2/ proti žalovanému v rozsahu 100 %; odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdom prvej inštancie, že v prípade prejednávanej sporu, keďže ohľadne základu (existencia nároku na náhradu nemajetkovej ujmy) dospel súd prvej inštancie k záveru o jeho danosti a len výška nároku závisela od úvahy súdu, boli žalobcovia v spore úspešní; pri rozhodovaní o trovách konania v prípade, kedy rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu sa procesný úspech posudzuje len vo vzťahu k výsledku sporu ohľadne základu nároku, preto skutočnosť, že došlo aj k čiastočnému zastaveniu konania v prevyšujúcej časti (na základe čiastočného späťvzatia žaloby), nemá na rozhodnutie o trovách konania žiadny vplyv; na druhej strane však ponechaním

formulácie, že nárok na náhradu trov konania žalobcom prislúcha z prisúdenej sumy, by sa vzhľadom na výšku prisúdenej sumy žalobcovi 1/ a žalobcovi 2/ zmenil výpočtový základ pre účely určenia výška náhrady trov konania, ktorý vyplýva z príslušného podzákonného predpisu (vyhláška MS SR č. 655/2004 Z. z.), pretože súd prvej inštancie by bol pri rozhodovaní o výške trov konania viazaný výrokom o nároku na náhradu trov konania (porovnaj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 689/2024 zo dňa 27.02.2025); preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch o trovách konania pred súdom prvej inštancie (štvrtý a piaty výrok) zmenil tak, že osobitnými výrokmi žalovanému uložil povinnosť nahradíť každému zo žalobcov trovy konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100 %; z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov konania do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). O samotnej výške náhrady trov konania pred súdom prvej inštancie žalobcov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

8.2 O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Nakoľko žalobcovia boli v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešní, priznal odvolací súd žalobcovi 1/ a žalobcovi 2/ osobitnými výrokmi proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (100 %). Čiastočný úspech žalovaného ohľadne výrokov o trovách konania žalobcov pred súdom prvej inštancie nemal vplyv na plný úspech žalobcov v odvolacom konaní, pretože výrok o trovách konania nemá vplyv na úspech žalobcov vo veci samej, súčasne ani zmena výrokov o trovách konania nepriniesla v konečnom dôsledku zmenu prisúdeného nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie (100 %). Z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov odvolacieho konania do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). O samotnej výške náhrady trov odvolacieho konania žalobcov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

9. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 C.s.p. (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania podľa § 127 ods. 1 C.s.p. (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo sa obrátiť na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže súčasne so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 C.s.p. a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.